

**І не треба війни:
в автотроці
на Рівненщині
загибло
26 осіб**

Фото із сайту пр.и.gov.ua.

Подробиці трагедії на с. 5

Герої нашого часу

Фото із сайту rbc.ua.

Після важкого поранення Ілля Самойленко повернувся на передову.

КІБОРГ З «АЗОВА»: замість руки — титановий протез, замість ока — штучний кришталік

Людина залізної сили волі, командир та спікер «Азова» Ілля Самойленко разом із побратимами знаходяться на «Азовсталі» та понад 70 днів тримають оборону у майже повністю захопленому росіянами Маріуполі

Закінчення на с. 3

Слово — зброя!

Завдяки керівнику групи компаній ТМ «ВІЛІЯ» «Волинь» читають на лінії фронту

Сьогоднішній номер газети, як і попередній, знову отримують солдати, які знищують ворога на бойових позиціях, бійці територіальної оборони, переселенці

Фото Віталія НАГОРНЯКА.

Дякуємо горохівським волонтерам Андрію Лебезуну і Віталію Нагорняку, які доставили попередній номер «Волині» на передову.

Це стало можливим завдяки меценатові Євгену Дудці, засновнику групи компаній ТМ «ВІЛІЯ» та злагодженої роботі колективу редакції. Допомагають доставити газету «Волинь» до читачів відомі на Волині волонтерські центри: Горохівський волонтерський центр, волонтерський центр «Серце патріота», Ковельський центр допомоги, Маневичький волонтерський центр, Нововолинський центр допомоги військовослужбовцям. Активно долучилися до доброї справи заступник обласного військового комісара Ігор Підлісний, голова Камінь-Каширської райдержадміністрації Ольга Ващук, заступниця голови Камінь-Каширської райдержадміністрації Юлія Подерня-Масюк, ківерцівський міський голова Олександр Ковальчук, горохівський міський голова Віктор Годик, депутат Волинської облради

Іван Мирка. Щиро дякуємо вам за допомогу! Лише разом зможемо знищити ворога. А газета «Волинь» і надалі залишається потужним снарядом в інформаційній війні з російським окупантом.

Незагоєна рана

«Як пройти до Голгофи?» — питає Господь мене тихо...»

Фото Євгена МАЛОЛЕТКИ.

Семирічний Єгор з дерев'яним іграшковим автоматом біля знищеної російської військової техніки на Чернігівщині. Хто міг уявити, що таке документальне фото буде зафіксоване у 2022 році...

Гліб БАБІЧ

Дзвони мовчать — сирени гучніші
за Великодні дзвони.
Замість святої води — бризки уламків
та фосфорні плями.
Ті, хто впише новітніх святих в майбутні
чесні ікони,
Мають спочатку знайти дорогу прямо
проміж тілами.
Шпальти забиті фото і відео крові
та катастрофи,
Смерть в новинах куди красивіша,
полум'я — як намисто.
Хтось питає — не підкажете,
як пройти до Голгофи?
Йди туди — до теплого моря. Там є
розіп'яте місто.
Саме там побачиш живих, як пройдеш
по мінах «на дотик» —
Сторазово відспівані, і ще сторазово
вбиті.

Там Мадонна у формі «Азова»,
і Янгол з морської піхоти
Стережуть врата до підвалу,
де ховаються діти.
Бо розверзлося пекло майже
серед райського саду,
І потріскані губи ловлять
слова як безцінну вологу,
Молять — «Відклади Воскресіння,
просто дай деблокаду.
Як до побратима звертаюся,
а не просто до Бога».
І відлуння молитви чутно десь
із бучанських підвалів,
З чорних стін Ірпеня, із Гостомеля,
Ворзеля тощо.
Боже, просто дай сили і зброї,
щоб стиснути горло навалі,
Дай дістатись своїх, а вже далі —
ми воскреснемо точно.
Б'ють копитом вгодовані коні чорних
вершників лиха,
Ось війська Сатани, за ними голодні
когорти Іуди...
«Як пройти до Голгофи?» — питає
Господь мене тихо —
«Бо з минулого разу трохи лишилося
чуда...».
2022 рік.

Давно пора!

Фото із сайту unian.ua.

Одурманювали «руським міром»: на таких пропагандистів, як цей покидьок, кремль витрачав мільярди доларів.

В Іспанії затримали відомого колаборанта Анатолія Шарія

Що, не стежили за таким у соціальних мережах, а може, навіть і не чули про нього? Звісно, ви нічого не втратили. Але треба розуміти, що для багатьох українців, які ще зберігали сантименти до росії, цей Шарій був авторитетним діячем

Василь КІТ

Він доволі успішно за кремлівські гроші забивав баки довірливим українцям, проштовхуючи російську пропаганду. Навіть створив партію свого імені і мав депутатів у кількох місцевих радах на Півдні та Сході України. Діяльності Шарія радів кум Путіна Медведчук, вважаючи, що «нашого полку прибуло».

Сам Шарій, як це часто практикують проросійські діячі, осів собі в Європі, в останні роки, зокрема, в Іспанії, де непогано себе почував. Разом із дружиною та сином жив у розкішному будинку на березі моря. Місцеві ЗМІ пишуть, що за маєток блогер заплатив 670 тисяч євро. Однак 4 травня тамтешні правоохоронці у співпраці з нашими затримали його.

СБУ нагадало, що підозрює Шарія у державній зраді. Слідчі вважають, що він провадив протиправну діяльність на шкоду національній безпеці в інформаційній сфері.

Згодом, щоправда, іспанський суд відпустив Шарія додому, зобов'язавши відмічатися у поліції кожні 15 днів за місцем проживання, також йому заборонили залишати межі країни та вилучили паспорт. Але ключове судове засідання ще попереду. На ньому будуть вирішувати, чи передати цього проросійського маніпулятора та пропагандиста Україні.

Як би там не було, але затримання Анатолія Шарія дало чіткий сигнал усім українським путіністам, які поховалися на Заході, — їх будуть шукати і притягувати до відповідальності. І це дуже добре. ■

Світ з нами!

«Військову» флісову кофту Зеленського продали на аукціоні за 110 тисяч доларів

Керував торгами не хто-небудь, а великий друг України і один із найпопулярніших у нас західних політиків, прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон

Олесь ВЕРНИГОРА

Верхній одяг кольору хакі Президента України Володимира Зеленського продали на благодійному аукціоні Christie's у Лондоні. За інформацією ЗМІ, кофта пішла з молотка за 90 тисяч фунтів стерлінгів, або 110 тисяч доларів. Прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон перед початком торгів закликав учасників «витрачати по-крупному» і заявив, що вартість лота має значно перевищити стартову — 50 тисяч фунтів стерлінгів.

Так і сталося. Володимир Зеленський виступив перед учасниками аукціону по відеозв'язку та подякував Британії та особисто Джонсону за підтримку.

Усі кошти, отримані з продажу, будуть спрямовані на гуманітарну допомогу Україні.

«Усі кошти, отримані з продажу, будуть спрямовані на гуманітарну допомогу Україні.»

Також на аукціоні були виставлені й інші лоти, у тому числі глечик із півнем, який Борис Джонсону подарували під час його пам'ятної прогулянки Києвом на початку квіт-

Фото із сайту president.gov.ua.

Все для перемоги: кофту Президент купив за 383 гривні, а продав за понад 3 мільйони гривень.

ня. Нагадаємо, виготовлений на Васильківському заводі майолоки куманець «Півнік» став символом стійкості укра-

ПРЯМА МОВА

Борис ДЖОНСОН, прем'єр-міністр Великої Британії, великий друг України, про те, чому його народ так переймається долею українців:

«Є багато причин, чому ваша країна викликає такі емоції у британців. Ви постали проти вбивчої агресії путіна, ви бороните своє право на самовизначення. Це — демократія проти тиранії, це — воля проти утисків, це — право проти безправності, це — добро проти зла. І саме тому Україна має перемогти. І переможе!» ■

Пекло війни

Щоб набратися сили поділитися із газетою «Волинь» своєю історією, Наталі знадобився майже місяць. Вона розповідала про танк під будинком, про лиховісного рашиста на блокпосту і про заспокійливе для донечки. А я раз по раз вимикала диктофон. Це були паузи на непрохані сльози

Оксана КОВАЛЕНКО

ГОТУЄШ ЇСТИ І МРІЄШ, ЩОБ ТВІЙ БУДИНОК СТАВ ЗАРАЗ НЕВИДИМИМ! ЩОБ НІЧОГО НЕ ПРИЛЕТІЛО...

47-річна Наталя, уродженка Луцька, перебралася до містечка Ворзель, що неподалік столиці, після заміжжя. Цю територію росіяни окупували в перший же день війни. Коли 28 лютого після серії вибухів жінка з вікна квартири побачила, як у великому дворі їхньої багатоповерхівки приземляється російський гелікоптер, не йняла тому віри. (У ту пору її чоловік перебував на роботі у Львові, а вона порядкувала вдома з 22-річним сином та 12-літньою донечкою. Виїхати не могли, бо будь-який транспорт вмиє перестав курсувати.) Каже, картину, побачену з вікна кухні, не забуде ніколи:

— Дивлюся, а нам майже на подвір'я (в нас будинок буквою «Г») спускається їхній плямистий гелікоптер. «Боже, — кажу, — сину, вищипни мене, бо я не вірю тому, що бачу!». А за ним через метрів 500 — ще п'ять винищувачів! Тоді більшість людей з будинку зібралися — і вниз, де у напівпідвальному приміщенні в нас дитячий клуб.

«Стоїть із вовчим оскалом і керує людськими долями: «От ти будеш жити, а ти — ні»

Думали, що ніч перебудемо — й закінчиться все. Але згодом почали скидати на наш будинки ті бомби!

— Вони зразу стали руйнувати соціальну інфраструктуру: в нас там поряд ковбасний цех, магазин, підприємство, що масло виготовляє, — туди скинули бомби, а пожежа далі перекинулася. Горіло все. А на наступній вулиці був дитячий будинок і дім немовляти, то і там щось пошкодили. Далі почалося грабування магазинів. Поруч біля нас був один, то власник просто з дверей викидав ящики з продуктами і кричав, щоб ми брали й ділилися... То ми, жінки, готували їсти собі, теробороні, носили продукти в пологовий будинок і в той дитячий. Але то було так страшно! Йдеш з тими пакетами — навколо все свистить, а ти ніколи такого не чув і не знаєш, чого зараз чекати! Та йдеш, бо ж там діти голодні...

Гамуємо сльози, а за деякий час Наталя продовжує:

— Несеш і думаєш, що там у дитячому будинку малеча й так покинута матерями, а ще й не має нічого їсти. І ті кулі свистять. Цього жажиття просто не можна передати словами...

— За 50 метрів від нашого дому — санаторій, то вже наприкінці лютого

рашисти заїхали туди танками, бронетранспортерами й там оселилися! (Як нам пояснили наші хлопці, що начебто це була морська піхота.) Але там жили люди, і я не знаю, куди вони поділися. Окупанти їздили туди-сюди, як у себе вдома. Раз моя сусідка, яка варила їсти, нарахувала десь 16 одиниць їхньої техніки. Ми ж мусили підніматися у квартири готувати, бо було багато дітей. А зверху на поверсі дуже страшно. Я вперше в житті тоді зварила суп за двадцять хвилин. Воно все свистить, шибки трусяться, і син стоїть наді мною й просить, щоб кидала той суп. Ти не знаєш, що станеться наступної секунди. Готуєш їсти і мрієш, щоб твій будинок став зараз невидимим! Щоб нічого не прилетіло...

Наталя знову змовкає, аби ковтати сльози, це не дуже вдається, бо їх надто багато і пережите надто болюче. Вона продовжує запитанням:

— Для чого їм мирне містечко? У нас не було жодного стратегічного підприємства! За 400 метрів від нас пролягає Варшавська траса, кудю вони лізли на Київ й обстрілювали Бучу, Ірпінь. То обстрілювали з повторенням через годину, і наші діти на початку бомбувань навчилися миттю

Фото із сайту armyinform.com.ua.

«Для чого їм мирне містечко?»

вибігати в коридор і нахилитися. Перші два дні дочка і ми, дорослі жінки, були на заспокійливих. Це жахливо — ти звертаєшся до дитини, а вона в ступорі, як застрягла! Сама поки вдень якісь справи робиш, говориш з людьми, то ще так, а як настає ніч — і знову летять снаряди, вибухи — хіба можна заснути? Були й дні тиші, але після пережитого ми їх сприймали теж як загрозливі.

— Дивлюся одного разу — танк під'їжджає до краю нашого дому і починає водити дулом туди-сюди. Тоді мені здалося, що серце просто зупинилося... Що в голові в того, хто всередині сидить, які думки? Потім інші рашисти побрали автомати й ходили по подвір'ю. Стукали і до нас. Хлопці наші кажуть: «Дівчата тихо, в нас гості!» (Питали, чи є зброя й цигарки.) Боже, як нам тоді було! Бог милував — рашисти забралися. Але після того стало ще страшніше, бо вони знали, де ми є...

— То нелюди! Бувало, що вона їде на танку під магазин — дуло вперед, бахнуло, зайшло, взяло, що йому треба. А як нічого не треба — то перевернуло, понищило все.

Закінчення на с. 10

Герої нашого часу

Кіборг з «Азова»: замість руки – титановий протез, замість ока – штучний кришталік

Закінчення. Початок на с. 1

Василь КІТ

Протягом довгих днів блокади командир та спікер «азовців» Ілля Самойленко розповідає новини з підземних катакомб. Нинішньої неділі він провів пресконференцію командирів «Азову» досконалою англійською, чим неабияк вразив і західних журналістів.

Цікавими фактами про бойового офіцера поділилася Національна гвардія України на своїй сторінці у фейсбучі.

ПІШОВ НА ВІЙНУ У 21

Воювати на Донбас Ілля Самойленко вирушив у 2015 році. Тоді йому виповнився 21 рік.

«У мене тут вже були друзі, які кликали. І моє бажання воювати — це усвідомлення себе як громадянина. Як у Стародавній Греції: «Хочеш бути громадянином? Ласкаво просимо на військову службу». У 2015-му остаточно вирішив — іду», — розповідав він в інтерв'ю.

ПІСЛЯ ВАЖКОГО ПОРАНЕННЯ ПОВЕРНУВСЯ НА ПЕРЕДОВУ

Ілля втратив у бойових діях ліву руку та праве око. У нього — титано-

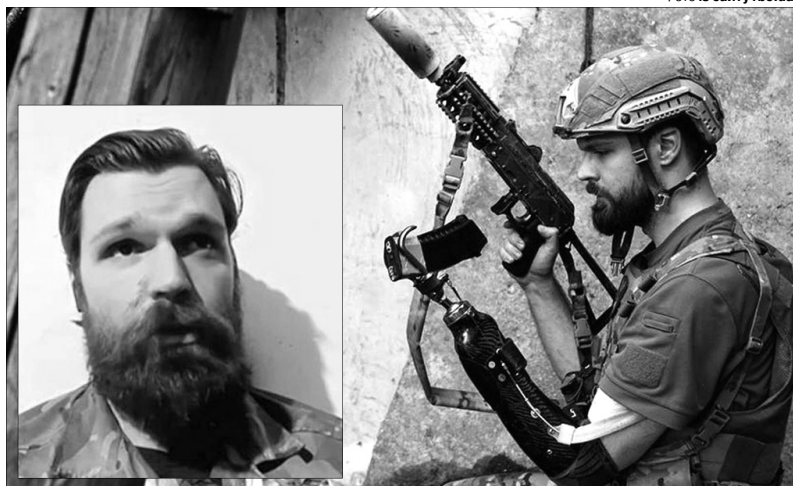

Фото із сайту rbc.ua.

Увесь світ здивувався чудовій англійській українського захисника.

«ЗДАТИСЯ ДЛЯ НАС — ЦЕ НЕПРИЙНЯТНО»

Під час пресконференції з «Азовсталі» Ілля Самойленко повідомив, що захисники Маріуполя з 24 лютого до 15 квітня ліквідували понад 2500 російських окупантів та поранили 5000. І все це — без підтримки авіації і артилерії.

«Проблема у тому, що багато представників влади саботували оборону України протягом останніх кількох років. Ця війна почалася не в лютому, не 24 лютого. І ми

знали, що полк «Азов» не має високих шансів на виживання, якщо нас візьмуть у полон. Та й здатися для нас — це неприйнятно, тому що ми не можемо зробити такий великий подарунок ворогові... Для бійців полку «Азов» полон означає смерть», — наголосив Самойленко.

З ВІДГУКІВ ПІД СТАТТЕЮ В «УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВДІ»:

Ореста СПАРІНЯК

Господи Боже мій, допоможи вберегти наших хлопців, які нас захищають! Ангели, зійдіть і закрийте крилами усіх, хто є на «Азовсталі», всі святі почувте прохання і молитви наші...

Таня ZASIDKO

Ілля і всі азовці, ви гордість наша, ми пишаємося вашою могутністю, витримкою, ви наші герої. Хлопці, живіть, нехай всі святі вас оберігають... Я вірю, що вас врятують, хоча це ви нас рятуєте ціною власного життя...

Роман ПАНЧОГА

Низький уклін! Справжній герой!!!! Нехай Господь стане перед тобою невидимим щитом!!!

Інна КРУТЬКО

Господи, вбережи та захисти раба Божого Іллю та його побратимів. У них ще багато планів та задумів. Вони потрібні Україні. ■

«Моє бажання воювати — це усвідомлення себе як громадянина. Як у Стародавній Греції: «Хочеш бути громадянином? Ласкаво просимо на військову службу». У 2015-му остаточно вирішив — іду.»

вий механічний протез та штучне око. «Я вибухнув на власному боеприпасі при установці розтяжки через те, що поруч упав ворожий снаряд.

Мені — все відразу в обличчя, в руку, в ногу», — розповідав він. Осколок застряг біля сонної артерії, але поруч були побратими, що врятували Іллі життя.

Після поранення він знову повернувся на службу.

ВЧИТЬСЯ НА ІСТАЦІ

Ілля — майбутній історик. Він навчався на історичному факультеті Київського національного університету. Мріє завершити навчання після закінчення війни.

ЙОГО МАМА ЗНАХОДИТЬ АКТОРІВ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО КІНО

Ненька Іллі — Алла Самойленко — відома особистість в кінематографічних колах.

Вона займається кастингом. Алла Самойленко знайшла акторів для понад 60 українських стрічок, зокрема для фільмів «Віддана» та «Мої думки тихі».

постійно на цьому наголошуємо. Наша підготовка була саботована — офіційними особами, урядом. Усі просто нам заважали готуватися до оборони», — заявив Самойленко.

Офіцер наголосив: оскільки оборона Маріуполя не була підготовленою, «азовцям» довелося взяти відповідальність за місто на себе. І вони готові нести її до кінця.

«Так, можна відкласти зброю і просто здатися... ми весь цей час

Пряма мова

Алла САМОЙЛЕНКО, актриса, кастинг-директор, мама Іллі, про те, що не лише переживає за сина, але й боїться, що з часом правду про сьгоднішні події в Маріуполі почнуть приховувати:

Спостерігаю за тим, як захищається мережа від «незручних» питань до влади, пов'язаних із Маріуполем та «Азовом». Раджу усім, хто робить дописи чи коментує на цю тему, копіювати написане, щоб мати можливість поновлювати в разі видалення. Героїзація необхідна суспільству. Рідним потрібні їхні сини, батьки, брати живими. Коли я дивлюся на Іллю, на його друзів, думаю про те, що вони мають будувати нову Україну. Розумні, освічені, вільні від совка, ідейні, з гострим відчуттям справедливості, з чіткою картиною світу, з відповідальністю за слова і вчинки. Вони потрібні нам живими. Сподіваюся, диво станеться.

Погляд

Зоя КАЗАНЖИ,
журналістка,
міжнародний медіа-тренер,
громадський діяч, письменниця

Ми досі шукаємо виправдання тим, хто знищував нашу культуру...

А в нас не має залишатись жодної толерантності

Колоніальна освіта — це коли ти з піною біля рота вбиваєшся за пам'ятники Булгакову, Толстому, Достоевському, а прізвищ Хвильовий, Курбас, Підмогильний, Зеров, Плужник навіть не чув. Ну, може чув, але хто вони, що робили, чим відомі — хтозна.

Це коли плутаєшся і час від часу розповідаєш про «велику вітчизняну», бо саме ця назва намертво вклеєна в мозок, а перед тим, як виправити себе і промовити «Друга світова», робиш паузу, згадуючи.

Якщо кажеш «Прибалтика», «Киргизія», «Молдавія» замість «країни Балтії», «Киргизстан», «Молдова».

І коли вперше зовсім недавно почув географічну назву «Сандармох» і поки не загуслив, що то таке і з чим його їдять. Або не чув. І нічого про той Сандармох не знаєш.

Невідомо точно, скільки було репресовано української інтелігенції за часів сталінських репресій періоду Розстріляного відродження. Деякі дані свідчать про знищення близько 30 тисяч осіб.

Тридцять тисяч! Вдумайтеся в цю страшну цифру! Було страчено цвіт української нації. Письменники, художники, лірники, кобзарі (розстріляного з'їзду кобзарів не було, то легенда, але це не заважало нищити їх по всій країні), кінематографісти, режисери, актори, драматурги, журналісти, публіцисти, перекладачі, літературознавці, сценаристи...

У 1930 році друкувалися 259 українських письменників, а вже після 1938 року — лише 36! Із 223-х осіб 192 були репресовані (розстріляні чи заслані в табори з можливим подальшим розстрілом чи смертю), 16 — зникли безвісти, 8 — вчинили самогубство.

Тому ми так тяжко виповзаємо з оцього, колоніального. Тому в моїй Одесі до останнього слухали і захоплювалися Биковим. Мліли від інтерв'ю Ксюші Собчак і Дудя. Розповідали про ох*єнну цінність пам'ятника Катерині II. Хоча чому в минулому часі? І досі так. У нашому місті все ще тривають пошуки «хороших росіян».

Он які баталії розгортаються з приводу пам'ятників колонізаторам. «Не трогайте русську культуру, она ни в чём не виновата!». Винна. Тому що мовчала. Потурала. Сприймала. Толерувала. Відключала мозок і серце. Йшла на заклання і при цьому славилася Сталіна і його приспівників-убивць.

◆ **Михайло Драй-Хмара.** Поет, перекладач. Знав 19 мов. Убитий на Колимі. У 49 років.

◆ **Микола Хвильовий.** Письменник неоромантичного стилю. В атмосфері тотального цькування і переслідування покінчив життя самогубством. У 39 літ. Його твори та ім'я залишалися забороненими аж до останніх років існування тоталітарного режиму в Україні.

◆ **Майк Йогансен.** Автор пригодницьких романів. Розстріляний в Києві у 40 років.

◆ **Дмитро Фальківський.** Поет, прозаїк, перекладач, сценарист. Розстріляний у Києві у 36 років.

◆ **Гео Шкурупій.** Один із лідерів панфутуристів. Розстріляний у Ленінграді. У 33 роки.

◆ **Клим Поліщук.** Автор історичних романів. Розстріляний у Сандармохах у 45 років.

◆ **Юрій Вухналь.** Письменник. Писав романи, гуморески, фейлетони, нариси. Розстріляний у Харкові. В 30 років.

І ще сотні, тисячі тих, хто міг би наблизити нашу свободу і незалежність. Тому і знищили. Замінивши симулякрами, спотворивши смисли і сенси.

Вони нам влаштували не лише геноцид, а й етноцид, й лінгвоцид. Вони знищували нашу ідентичність і культуру. Вони зіштовхували нас зсередини, рвали наш зв'язки і намагалися створити «єдиний радянський народ». У нас відбирили мову, історичну пам'ять, культуру, самосвідомість.

Найбільше зусиль під час етноциду спрямовується саме на знищення національної мови.

І зараз вони для нас хочуть те ж саме. Тому і замінюють в першу чергу таблички з назвами у наших окупованих містах. Тому і палять підручники і завозять свої.

А наші військові, звільняючи села і містечка на Сході, розмовляють з дітьми українською мовою. Щоб не боялися. Щоб визнали своїх. Бо мова має значення. Бо за мову вбивали і вбивають.

Тому не має бути жодної толерантності. Ні до російської церкви, ні до пам'ятників умовним булгаковим (в музеї перемістити, з відповідними табличками і поясненнями), ні до російської мови в освітніх, культурних, державних закладах.

Зараз це вже не питання дискусій. А питання хто і кого.

І нам треба не просто вижити. А й перемогти. На всіх фронтах.

Іншого часу не буде. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Демид ЧЕЛЯДИН – боєць із села Положеве на Шаччині;
Микола ШЕВЧУК – сержант-десантник, житель Луцька;
Юрій КРЮКОВ – військовослужбовець, житель Луцька;

Юрій ВАЩУК – боєць із Каменя-Каширського;
Петро ЦАРИК – військовослужбовець із села Заставне на Іваничівщині;

Сергій СЕНЬ – старший солдат із Нововолинська;
Богдан БІЛОКОНЬ – солдат із села Грибовиця на Іваничівщині;

Сергій СУЧКОВ – старший лейтенант із Володимира;
Олександр ШЕВЧУК – військовослужбовець із Рожища;

Василь ПАЛІЙ – боєць із села Гірники на Ратнівщині;

Микола МАЛЮТА – боєць із села Смідин на Старовижівщині;

Сергій НІКІТИН – боєць із селища Люблинець Ковельського району;
Артур ШЕВЧУК – сержант, житель Луцька;

Оксана ГОРПІНІЧ – сьогодні в цьому печальному списку ім'я мужньої доньки, яку втратила Нововолинська громада. Війна забрала життя люблячої дружини, мами, фахового медика із селища Благодатне.

Особливий випадок

Фото із сайту ukrayina.pl

Живи, Юліє, довго і щасливо!

Польща віддала серце українці

Жінці зробили трансплантацію у Варшаві

Наталка ЧОВНИК

36-річна Юлія Скіп зі Львівської області отримала нове серце від поляка. Це перша операція з пересадки органів громадян України в Польщі. Як пояснили в Національному русі «За трансплантацію», раніше провести таке хірургічне втручання було неможливо, оскільки наша держава не є членом міжнародних організацій з координації трансплантацій у різних країнах. «В Україні з початком війни багато пацієнтів залишилися без медичної допомоги, в тому числі і багато пацієнтів, які потребують пересадки органів. І ось громадяни Польщі знову показали свій найбільший прояв людяності. Коли після смерті серце поляка підійшло дівчині з України, вони, не замислюючись, зробили пересадку і врятували їй життя», — зазначили в організації. Юлія вже тривалий час хворіла, її серце не могло повноцінно забезпечувати кровопостачання організму через кардіоміопатію. Жінка чекала на донора й операцію, але війна все змінила. У важкому стані вона потрапила до Польщі, де її врятували.

Друзі пізнаються в біді. Українці завжди пам'ятають, що в роки страшних воєнних випробувань саме поляки поставились до нас, як до рідних. **Дякуємо. Не забудемо. ■**

Будьмо!**У Києві ресторан безкоштовно наливатиме після смерті путіна**

Власники пообіцяли гучну гулянку, коли кремлівський сатана відкине копита

Василина СМЕТАНА

Відвідувачі отримають безкоштовне шампанське від закладу Under Wonder. Також на них чекатиме спеціальна мистецько-художня програма. Словом, має бути круто. Головне — щоб чекати не довелося довго.

А надихнув українців на цей крок вашингтонський заклад «1203», який у березні далекого 1953 року вивісив таку рекламу: «Запрошуємо вас насолодитись безкоштовним борщем з нагоди святкування смерті Сталіна». Оскільки там запрошували на борщ, то, видно, тоді акцію організували також українці.

Ну не любимо ми диктаторів! ■

Пряма мова**Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ України, закликав Захід ще швидше постачати Україні зброю:**

Запаси зброї радянських часів зменшуються, а російська агресія — ні. Тому Україна переходить на сучасне обладнання. Потрібне навчання, але ми швидко вчимося. Насправді ми вчимося керувати сучасною зброєю швидше, ніж деяким урядам потрібно ухвалити рішення про її надання.

Резонанс**У «розстрільних» списках окупантів були Порошенко і всі причетні до створення ПЦУ**

Рашисти віднесли їх до «ворогів народу»

Василь РОГУЦЬКИЙ

Окупанти, тікаючи з Київщини, залишили «розстрільні» списки людей з проукраїнською позицією. Зокрема, у них були причетні до створення Православної церкви України, в тому числі і п'ятий Президент Петро Порошенко. Про це розповіла народна депутатка з фракції «Слуга народу» Ольга Василевська-Смаглюк в інтерв'ю виданню «Цензор.НЕТ».

— Співпрацюючи з колаборантами, окупанти склали списки людей, які мають проукраїнську позицію. Після того, як вони відійшли, було також знайдено документи на кшталт «записок бравих російських солдат». Серед них дуже багато доповідних матеріалів з приводу Православної церкви України: як

«**Рашисти збирали дані на кожного священика, вказуючи в окремих списках, як ті налаштовані.**»

вона з'явилася, а також списки осіб, які її формували. До речі, там серед інших згадується і Порошенко, — зазначила парламентарка.

За її словами, усіх, хто був причетним до створення ПЦУ, віднесено до «ворогів народу» для росіян. Окрім того, вони збирали дані на кожного священика, вказуючи в окремих списках, як ті налаштовані.

Смерть окупантам!**Українцям пропонують зберігати зброю вдома за швейцарською моделлю**

Це дасть змогу в разі нападу ворога швидко дати йому відсіч

Ольга СОКОЛОВА

Народні депутати з фракції «Європейська Солідарність» внесли законопроект, який дає змогу зберігати за місцем проживання зброю військовослужбовцям Територіальної оборони Збройних сил України, членам добровольчих формувань територіальних громад, які беруть участь у національному спротиві. За словами авторів законопроекту, така норма пришвидшить розгортання сил опору у разі нападу агресора.

Петро Порошенко, який у перші дні вторгнення запропонував керів-

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Путіністи казяться лише від однієї згадки про Порошенка та Патріарха Варфоломія, завдяки яким постала незалежна Православна церква України.

ПРЯМА МОВА**Юрій БУТУСОВ, військовий журналіст, про патріарха РПЦ кіріла:**

«Патріарх кіріл заявив, що «росія ніколи ні на кого не напала». Це є фактичним виправданням російської агресії. Чи може після цього продовжувати існувати в Україні «московський патріархат», якщо його керівник допомагає такими заявами російській армії вбивати громадян України та вірян своєї конфесії?»

Нічого російського та московського в Україні існувати не має права, це ганебно перед тими тисячами воїнів та мирних громадян, яких вбила та продовжує вбивати Москва. Ніякий кіріл не має права ображати мільйони людей, які страждають від страшної війни, яку розв'язав друг кіріла путін».

— Ось, скажімо, що пишуть про ПЦУ: «В 2018 году президентом Украины Порошенко вместе с Константинопольским Патриархом Варфоломеем была создана Православная церковь на Украине во главе с Епифанием. Также неканоническое образование. Задача:

способствовать переходу (подчеркнуто) неканонических религиозных приходов (тоже подчеркнуто) УПЦ КП и ПЦУ вместе с храмами (подчеркнуто) в состав канонической УПЦ...». Далі пояснюється, як це робити документально, — зазначила Василевська-Смаглюк. ■

«**Коли під ліжком кожного українця буде автомат, коли через хвилину українець буде готовий вбивати нападників, коли в нього не буде жодних коливань щодо захисту власної землі, як демонструють це зараз, — ніхто нас не чіпатиме.**»

«Під час зустрічі з керівництвом країни я звернувся, щоб кардинально змінити видачу зброї, і моя пропозиція була підтримана. І сьогодні замість однієї тисячі вже видано

буде готовий вбивати нападників, коли в нього не буде жодних коливань щодо захисту власної землі, як демонструють це зараз, — ніхто нас не чіпатиме». ■

Пряма мова**Володимир ОМЕЛЯН, колишній міністр інфраструктури, про відбудову України:**

На кожному відбудованому будинку має бути табличка: «Зруйновано росіянами в 2022-му. Відбудовано Україною та союзниками». На кожному місці поховань має стояти хрест і пам'ятний знак з переліком закатованих росіянами українців. У кожній українській школі з першого класу українці мають вивчити напам'ять: є тисячолітня історія Трипілля-Русі-України, наша держава є і буде форпостом західної цивілізації в обороні від атак орди зі сходу.

Росіяни — вбивці, гвалтівники і мародери.

Це мають знати і чітко пам'ятати всі українці в усіх поколіннях!

Трагедія

17-річний Вадим Скрипець із Ніжина в цій ДТП отримав 60% опіків тіла.

Фото із сайту prn.gov.ua.

Такої масштабної трагедії на дорогах України не було впродовж останнього десятиліття.

І не треба війни: в автотроці на Рівненщині загинуло 26 осіб

Наймолодшому пасажирові — 17 років, а своє 18-ліття він мав відзначати 12 травня

Марина ЛУГОВА

Трагедія сталася 3 травня на трасі біля села Ситне Дубенського району. За повідомленням правоохоронців, водій мікроавтобуса Mercedes-Benz Vito виїхав на смугу зустрічного руху, де зіткнувся із вантажівкою Mercedes із цистерною з пальним. Від удару бензовоз опинився на зустрічній смузі, де зіткнувся з автобусом й потрапив у кювет, а за мить вибухнув. Вогнем було знищено автобус і мікроавтобус.

У салоні автобуса Setra сполученням Харків — Згожелець, що прямував до Польщі, перебувало 35 пасажирів і один водій. Слідчими поліції знайдено 27 останків загиблих. Ті, хто отримав травми, були доставлені до медичних закладів Радивилова та Дубна. Двох пасажирів, як мовиться, Бог врятував: один мав підсісти у Бродах, що на Львівщині, а другий — у самому місті Лева. Водій бензовоза перебуває у тяжкому стані. Загиблий керманіч мікро-

автобуса Mercedes-Benz Vito, за попередньою версією, став винуватцем цієї наймасштабнішої трагедії на дорогах України за останнє десятиліття. Усі пасажирів віком від 17 до 69 років. Наймолодшому 12 травня виповнилося б 18. Не судилося...

лення про трагедію зреагували десятки користувачів соцмереж. У лаконічних коментарях вони висловлюють співчуття рідним загиблих, а тим, хто постраждав і потрапив до лікарні, бажають швидкого одужання. Хтось нагадує, як важливо не

«У моторошну автотроцю на Рівненщині потрапили мешканці Житомирської, Київської, Чернігівської, Харківської та Хмельницької областей.»

Як інформує МВС, у моторошну автотроцю на Рівненщині потрапили мешканці Житомирської, Київської, Чернігівської, Харківської та Хмельницької областей.

За фактом порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило загибель багатьох осіб, розпочато досудове розслідування за частиною 3 статті 286 Кримінального кодексу України.

До речі, на фейсбук-сторінці поліції Рівненщини на повідом-

нехтувати дорожніми правилами. Зокрема: «Люди, не літайте по дорозі, ніби ви — безсмертні. Ви не тільки себе, а й інших наражаєте на небезпеку. Невже цей поспіх того вартий?..». А є й така думка, зважаючи на війну в Україні: «Можливо, це диверсія, щоб знищити пальне. Можливо, і на зустріч водій виїхав, бо його підрізали? Чекаємо на правдиве розслідування та правдивий висновок поліції, а не версію, яка спрощує факти для розслідування»... ■

Пульс тижня

Президент нагородив командира з Волині

Відзнаку, засновану напередодні, вояк отримав 6 травня, в День піхоти

Олена КАЛЕНЮК

Володимир Зеленський вручив «Хрест бойових заслуг» командирові нашої 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого — полковнику Олександрові Охріменку.

— Ця нагорода є визнанням заслуг кожного солдата, сержанта і офіцера нашої князівської бригади, — наголосив Олександр Охріменко. — Всі разом ми впевнено рухаємося до перемоги, долаючи виклики війни і знищуючи ворога... Мужність породжує переможців, згуртованість — непереможних. Тож уперед!

Нагорода Президента України «Хрест бойових заслуг» заснована з метою гідного відзначення захисників суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України. В указі зазначено, що нею нагороджують військовослужбовців Збройних сил України, зокрема, за видатні успіхи в управлінні військами під час ведення воєнних (бойових) дій.

Командире, вітаємо з високою нагородою! Пишаємось! Україна — понад усе! ■

Луцькі волонтери складають аптечки за зразком НАТО

Пакують необхідне для військових медиків

Софія ГАВРИЛЮК

Волонтери обласного центру збирають професійні рюкзаки на фронт. Як розповів Суспільному куратор ГО «Технопарк центр медичних інновацій» Дмитро Гаврилов, вони розраховані на медичну допомогу для 15–20 осіб:

— У наплічнику є все необхідне, щоб джгут накласти, турнікет, знеболити, зупинити кровотечу, заштампувати рану і підготувати пораненого для стаціонарної меддопомоги.

Усі складові ідентичні до аптечки зразка НАТО. Рюкзаки передають підприємці з Хмельницького, аптечки шийють у Луцьку. Підготовлене везуть у підрозділи Збройних сил України, які нині боронять країну у Донецькій та Луганській областях.

За два місяці повномасштабної війни волонтери громадської організації «Технопарк центр медичних інновацій» зібрали та передали бійцям Збройних сил України 4 000 тактичних наплічників і 5 000 індивідуальних аптечок. ■

Григорій Недопад очолив обласний осередок НОК України

Спортивна спільнота краю довірила цю посаду голові Волинської облради

Олена КАЛЕНЮК

Відтепер Григорій Недопад керуватиме ще й відділенням Національного олімпійського комітету України в області. Цю місію йому довірили під час звітно-виборної конференції.

Найперше присутні вшанували пам'ять багаторічного очільника Волинського відділення НОК України, заслуженого тренера України, депутата обласної ради Романа Карпюка, який передчасно пішов із життя у січні цього року. Згодом відбулося таємне голосування.

Григорій Недопад, який отримав 50 голосів із 64 можливих, запевнив, що спорт був і залишається його пріоритетом. Він зауважив, що хоч війна дуже загальмувала поступ у цьому питанні, усе ж планів не бракує. Зокрема, влада має намір сформувати єдину базу спонсорів, «щоб була можливість фінансувати різні види спорту у порядку рейтинговості». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● У с. Озеро Луцького району продається приватизована земельна ділянка (0.10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
● Продам трактор ЮМЗ-6 АКЛ в робочому стані (з документами). Недорого. Тел. 096 80 48 733.
● Куплю двигун-барaban, інші запчастини до картоплетехніки вітчизняного вироб-

ництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продам торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

● Куплю червону цеглу (нову, б/в, залишки) або будівлю під розбір. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставляю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставляю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

ПОСЛУГИ

● Шукаю мулярів для будівництва хати. Тел. 095 07 86 417.

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене посвідчення батьків багатодітної сім'ї, видане управлінням соціального захисту населення Ківерцівської РДА на ім'я Філімончук В. Л., вважати недійсним.

● Загублене посвідчення інваліда війни (серія Б № 387849), видане на ім'я Лазебний Артур Васильович, вважати недійсним.

Крила, обпалені війною

Переселенці із Харкова в Переспі вже й городець посадили

Таке завзяття міських жителів — Ольги й Руслана Єрьоменків та Вікторії й Олександра Гусаків — приємно вражає. Але ж як то їм самим усвідомлювати, що, може, нескоро до рідної домівки повернуться, коли думають, що на Волині ще й картоплю копатимуть? Одне слово, як війна затягнеться...

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ ВИЇДЖАЛИ ПІД ОБСТРИЛАМИ, ТО ДРУЖИНА ПЛАКАЛА, А СЕМИРІЧНИЙ СИН ЗАСПОКОЮВАВ ЇЇ»

У селах Переспівського староства до недавнього часу понад сімдесят тисяч переміщених осіб із Запорізької, Миколаївської, Дніпропетровської, Київської, Донецької, Харківської областей. Чимало уже повернулося додому, коли там стало спокійніше. Але й зараз у самій, зокрема, Переспі — понад сорок чоловік, які змушені були втікати від війни. В основному, за словами старости Віктора Лук'янчука, знайшли вони прихисток у своїх родинах.

— І ми приїхали до тітки й дядька мого чоловіка — Надії й Олексія Кузубів, які покликали нас до себе, як тільки почалося бомбування Харкова, — каже Ольга Єрьоменко. — Й жили у них декілька тижнів, спасибі їм, що прийняли. А потім все-таки перебралися в хату-пустку. Бо ж подумали, що може й на пів року доведеться тут затриматися. Та й чекали, що до нас приїде й моя рідна сестра Вікторія зі своєю сім'єю (хата належить покійному жителю Переспі Ананію Куденчуку, син та невістка його мешкають у Луцьку — вони й надали безоплатне житло переселенцям. — Авт.).

Подружжя, як розповідала Ольга, з війною зустрілося вдруге. У червні 2015-го, коли чекали сина-первістка, то переїжджали з Харкова в Дніпро. Там чоловік, якого мобілізували, служив в батальйоні, звідти і в АТО пішов (у зоні бойових дій на Донеччині він провів три місяці). У цьому місті народився їхній Даня. Жінка з немовлям пробула в Дніпрі до Нового 2016-го. Першого січня Руслан відвіз дружину з дитиною у Харків, а сам повернувся на Донеччину.

І ось 24 лютого 2022-го. Єрьоменки, як і всі харків'яни, прокинулися від вибухів... — Наша квартира на дев'ятому поверсі. Залишатися там було страшно, — говорить Ольга. — Тож ми в основному сиділи в підвалі. Там було якщо й не безпечніше, бо ж то лише цокольний поверх, то хоч тише. Чули, як літак пролітав над нами — тоді дім аж вібрував. У своє помешкання піднімалися хіба що поїсти. І так — вісім днів.

— Я то виходив, — долучається до розмови Руслан Єрьоменко, — коли треба було на роботу піти й гроші одержати за відпрацьований місяць, чи в якихось інших справах. Уже в перші дні війни на вулицях помітно поменшало машин, людей — теж, магазини не працювали. А четвертого березня — це вже інша картина — там лежить розрізана машина, посеред Салтиківського моста автомобіль провалився, на узбіччях — покинуті транспортні засоби, біля аеропорту танк стоїть, як вкопаний...

Цього дня Єрьоменки переїхали у Дніпро, де живе приятель Руслана, разом з яким був в АТО. А коли в середині березня й тут стало неспокійно — почастішали нальоти, то чоловік повідомив переспівським родичам, що вирушає в дорогу, яку все відкладав в надії на краще.

— Як батько, — каже Руслан, — я postanовив, що мушу вберегти сина й вивести його в безпечне місце (чоловік після АТО має III групу інвалідності і зараз не військовозобов'язаний. — Авт.). Коли виїжджали під обстрілами, то дружина плакала, а семирічний син заспокоював її. Він — молодець. І це, вважаю, значною мірою завдяки тому, що ми з дружиною не створювали лінозії — не говорили, як дехто своїм дітям, аби їх заспокоїти, що це «якісь навчання». Зразу сказали, що почалася війна. Коли треба було спускатися в підвал під час повітряної тривоги, то достатньо було сказати: «Даня — вниз!». І він швиденько збирався й біг.

Подружжя Гусаків та Єрьоменків з дітьми.

Колись ці діти, серед яких і семилітній Даня Єрьоменко, згадують, як ховалися від вибухів у підвалі.

«Ми в основному сиділи в підвалі. Там було якщо й не безпечніше, бо ж то лише цокольний поверх, то хоч тише. Чули, як літак пролітав над нами — тоді дім аж вібрував. У своє помешкання піднімалися хіба що поїсти. І так — вісім днів.»

«МІСЯЦЬ ПРОЖИЛИ У БОМБОСХОВИЩІ ЗАВОДУ»

А ось подружжя Вікторії й Олександра Гусаків прибуло в Переспі аж сімнадцятого квітня.

— Вранці 24 лютого нас розбудили вибухи, — пригадує жінка. — Чоловік зібрався й поїхав на роботу, а семирічний син заспокоював її, що нас чекає. Дехто кинувся за продуктами, яких, до речі, о дев'ятій годині вже не було — магазини навіть позакривали. Багато хто виїжджав із міста. Я встигла медикаменти купити. Вернулася додому й ми з донькою Машею відправилися в метро (живемо на околиці Харкова, то дуже бахжало). Ніч провели там. І так декілька днів було, що лише вранці йшли додому. Але з часом у метро почалась

Юний футболіст уже й першу медаль одержав, граючи за команду «Любарт».

паніка, штовханина. Мені стало страшно. Я зрозуміла, що це вже не є безпечне місце. Прийшли додому, а в доньку температура — 39! Добре, що антибіотики були. Три дні ми всі хворіли — сиділи вдома й лікувалися. Коли звучала сирена тривоги, то спускалися у підвал свого будинку. Але там було неймовірно холодно — підвал в новобудові зовсім не пристосований для перебування людей. Як на те, ще й мороз був. Тоді ми поселилися біля ліфта. Як літак пролітав, то будинок аж дригав. І тоді вирішили переїхати у бомбосховище підприємства, на якому працювали. Воно збудоване за часів Другої світової війни — надійне.

«МИ ВІДЧУЛИ ДОПОМОГУ НЕ ЛИШЕ ПЕРЕСПІВСЬКИХ РОДИЧІВ, СУСІДІВ — УСА УКРАЇНА ПІДТРИМУВАЛА НАС ВПРОДОВЖ НЕБЛИЗЬКОЇ ДОРОГИ»

Того дня, коли ми спілкувалися, переселенці з Харкова вже й городець в Переспі посадили. Таке завзяття міських жителів приємно вражає. Але ж як то їм самим усвідомлювати, що, може, нескоро до рідної домівки повернуться, коли думають, що на Волині ще й картоплю копатимуть? Одне слово, війна затягнеться. Коли про це зайшла мова, то відповідь була така: мовляв, всі варіанти враховували — якщо мир настане швидко й вони поїдуть в своє місто, не зібравши врожаю, то хтось прийде на готове й спасибі скаже.

Тепло відгукуються наші герої про людей, поряд з якими їм випало жити. Хтось картоплю приніс, інший — огірочків квашених... Двоюрідна сестра дала килими, якими застелили підлогу, й оселя стала затишнішою. Руслан Єрьоменко з приводу такої підтримки сказав:

— Ми відчули допомогу розвантажувати гуманітарку. Снаряди полетіли. Нам сказали бігти в інше сховище. А в мене — шок: як я побіжу кудись, коли моя восьмирічна донька залишилася без мене? — розповідає Вікторія, ледь стримуючи сльози при згадці про пережите. — Того дня обстріл тривав декілька годин. Ми з чоловіком вирішили: якщо виживемо, то відемо з Харкова. І першого квітня, взявши найнеобхідніше (серед цього «найнеобхіднішого» — їхня улюбленця кицька Тучка), відправилися на вокзал. Купили квитки до Львова, де наші куми були. Вони нас і зустріли. Можна було б там і залишатися, але лише переночували й, як вирішили уже, відправилися на Волинь.

Олександр Гусак, який приїхав з дружиною й донькою в Переспі, надовго тут не затримається.

— Завод і у війну, — каже він, — намагається працювати. А я — начальник зміни в електроцеху. Маю бути там.

Колесо історії

Якби не каска, куля прошила б голову навиліт

Історія від волинського краєзнавця, учасника АТО, актуальна під час усіх воєн. Горохівчанин Олег Торчинюк — досвідчений військовий археолог, знаний в нашому краї пошуковець і член Всеукраїнської громадської організації «Закінчим війну». Багато знайдених ним експонатів зберігаються на чільних місцях у Державному музеї авіації в Жулянах, у Горохівському народному історичному музеї

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Варсеналі знахідок Олега Ульяновича є речі, які віддзеркалюють історію різних століть. Найцінніші серед них — два німецькі літаки, збиті під час Другої світової війни, а на місцях боїв 124-ї стрілецької дивізії він натрапив на особисту печатку її командира — генерал-майора Пилипа Суцого.

Недавно в колекції горохівчанина з'явився хоч і не літак, однак не менш оригінальний експонат — солдатська

«З того, як ворожа куля «розписалася» на шоломі, очевидно, що вона летіла прямісінько в голову, та виконати своє смертоносне призначення їй не вдалося.»

Власник шолома, знайденого військовим археологом Олегом Торчинюком, народився в сорочці.

каска зі смертоносним «розписом». Археолог знайшов її в лісі неподалік села Терешківці. У 1941 році в цій місцевості йшли важкі бої з німецькими окупантами.

Про те, що земля захувала щось чимале, в першу ж секунду «підказав» металощупач. Коли ж відкопав це «щось» із півметрової глибини, зрозумів: головний убір врятував радянському солдатів життя.

Солдатська каска зі смертоносним «розписом».

З того, як ворожа куля «розписалася» на шоломі, очевидно, що вона летіла прямісінько в голову, та виконати своє смертоносне призначення їй не вдалося. Удар об ставль був настільки сильним, що сплав тріснув посередині навпів від лоба до шиї ззаду, наче гарбуз.

— Власник каски народився в сорочці. Контузію отримав стовідсотково, зате залишився живий, бо неподалік не було ні останків тіла, ні інших ознак, які б свідчили про чиюсь загибель саме на цьому місці, — прокоментував Олег Торчинюк.

Подумалося, що, тримаючи каску в руках, пригадав себе у такому ж статусі, як щасливчик із війни минулого століття. В жовтні 2016 року Олег Торчинюк воював добровольцем на Сході України у складі 1 батальйону територіальної оборони «Волинь», що ввійшов до 14-ї ОБМР імені князя Романа Великого. В одному з боїв неподалік міста Щастя життя йому врятував бронешилет та від осколків ворожого снаряда потерпав досі. Біля у спині тепер не дає змоги взяти до рук зброю, щоб визволити Україну від рашистів.

...Археолог вирішив подарувати свою знахідку Горохівському народному історичному музею. ■

ВИГОТОВЛЕННЯ ПАМ'ЯТНИКІВ

ЗРОБИТИ ЗАМОВЛЕННЯ ТА ОТРИМАТИ ВСЮ НЕОБХІДНУ ІНФОРМАЦІЮ МОЖЛИВО ЗА ТЕЛЕФОНАМИ: 066 052 28 12 097 552 86 93

ДОСТАВКА ТА ВСТАНОВЛЕННЯ ПО ВОЛИНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.

КОНТАКТНА ОСОБА: САЧУК АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ.

www.pamjat.com.ua krugelposhta@gmail.com

№ B-26 8 000 грн	№ B-153 10 000 грн	№ B-154 7 100 грн	№ B-158 6 900 грн	№ B-148 8 500 грн	№ B-142 8 100 грн	№ B-11 9 000 грн	№ B-152 5 100 грн	№ B-156 8 100 грн	№ B-135 8 800 грн	№ B-128 8 100 грн	№ B-165 7 100 грн	№ B-139 8 100 грн	№ B-24 8 500 грн
№ B-71 20 000 грн	№ B-6 6 800 грн	№ B-27 8 500 грн	№ B-26 18 600 грн	№ B-34 12 500 грн	№ B-28 9 000 грн	№ B-8 К 4500 грн П 5100 грн	№ B-13 П 5500 грн	№ B-16 К 4100 грн П 4900 грн	№ B-50	№ B-37			
№ B-33 16 000 грн	№ B-35 13 500 грн	№ B-31 14 000 грн	№ B-32 15 000 грн	№ B-69	№ B-43	№ B-55	№ B-44 20 000 грн	№ B-3 14 200 грн	№ B-14 17 000 грн	№ B-39 13 000 грн	№ B-23 18 000 грн	№ B-91	

Пульт тижня

Фото: volyn.com.ua.

Військові, а серед них Сергій Хомінський, щиро зичать, щоб серце кожної матері повнилося надією й радістю.

Бійці волинської тероборони по-особливому привітали матерів

Воїни читали поезію, в якій оспівується українська жінка

Софія ГАВРИЛЮК

З нагоди Дня матері, у другу неділю травня, наші захисники прочитали найріднішим вірш Ліни Костенко. Боєць і журналіст газети «Волинь» Сергій Хомінський запевнив, що це свято актуальне для воїнів і в умовах війни:

— За когось із синів неньки моляться вдома, а за когось — вболівають з небес. З нагоди цього свята військовослужбовці 100-ї ОБрТрО вирішили прочитати вірш «Мати», написаний королевою сучасної української поезії Ліною Костенко.

У ньому оспівується проста українська жінка, мама п'ятох дітей, яка хоч і жила у дуже тривожні часи, була надзвичайною, бо вміла мріяти:

*У ті часи, страшні, аж волохаті,
коли в степах там хто не воював, —
от їй хотілось, щоб у неї в хаті
на стелі небо хтось намалював.*

Відео зі святковим записом від військових є на нашому сайті: volyn.com.ua. ■

«Торгували» звільненням від мобілізації

Двом волинянам інкримінують шахрайство у великих розмірах

Олена КАЛЕНЮК

Уквітні двоє наших земляків, дізнавшись, що їхній знайомий хоче уникнути мобілізації, запевнили його, що можуть допомогти отримати довідку військово-лікарської комісії про непридатність для проходження військової служби в ЗСУ. (З таким документом можна безперешкодно виїжджати за кордон у період воєнного стану.) Свої послуги ошуканці оцінили у 15 тисяч євро, запевнивши, що стільки треба відповідним посадовцям. Згодом чоловіки надали «замовнику» обіцяні документи, хоча насправді папери були підроблені. За це одержали оплату — 13 200 доларів США, яку використати не встигли, бо їх викрили правоохоронці.

За процесуального керівництва прокуратури нашої області волинянам повідомили про підозру у вчиненні за попередньою змовою закінченого замаху на шахрайство у великих розмірах, підбурювання до замаху на надання неправомірної вигоди службовій особі та сприяння незаконному переправленню осіб через державний кордон України з корисливих мотивів. ■

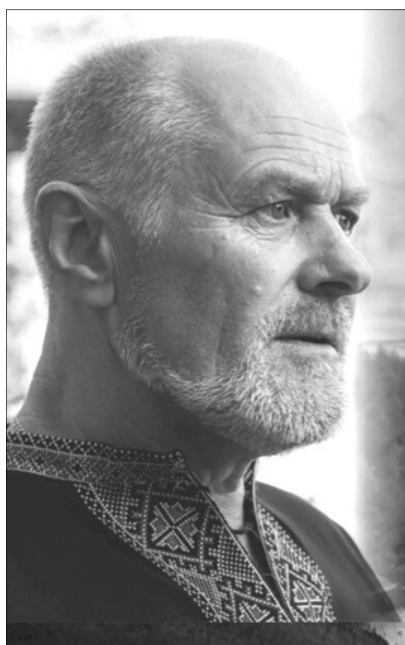
15-річний хлопчина напився до реанімації

Цей випадок зафіксовано у Луцькому районі

Софія ГАВРИЛЮК

За попередньою інформацією, підліток із Холонева пішов у село Скобелка, де добряче начаркувався. Щоб потрапити додому, вирішив йти польовими дорогами через Бистровицю. Саме в цьому селі окови́та звалила його з ніг. На щастя, знайшлися небайдужі, які викликали «швидку». До лікарні дитину доправили після 21-ї години. Коли хлопця отямився, пояснив, що вирішив випити, аби веселіше було йти додому.

Сім'я, в якій він виховується, належить до тих, що потрапили в складні життєві обставини. Тим часом, соцслужби нагадують, що зайвого контролю над підлітками не буває. ■

АртФронт

Народний артист України Петро Панчук під час війни хоче поставити у Горохові п'єсу Івана Карпенка-Карого «Мартин Боруля».

«Усім потрібно закачувати рукава і працювати на перемогу»

Народного артиста України, лауреата Шевченківської премії, провідного актора Національного академічного драматичного театру імені Івана Франка Петра Панчука війна застала у Києві. Театральний сезон був у розпалі, але... Незапланована дорога на Волинь, у рідну Лобачівку на Горохівщині, рятувала від гуркоту обстрілів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ЩОНОЧІ ЧИТАВ НОВИНИ І МОЛИВСЯ»

...Від Новосілок, де живуть Панчуки, до Києва — рукою подати. Приміське село від столиці відділяє лише невелика посадка, тому канонади і вибухи лунають майже поруч. Під них засинали діти Панчуків Серафим та Єлизавета, а от Петра Фадейовича сон не брав. У тривозі сидів за комп'ютером цілими ночами. Гортав сторінки сайтів і молився після кожної тривожної новини про обстріляне місто чи село.

— Спочатку ми не планували виїжджати, хоча, звісно, радилися, що робитимемо далі. Я лише на п'ятий день дізнався, що деякі сусіди ночують у підвалі, і тоді зрозумів, що не можна наражати на небезпеку дітей. Тому спершу відправили до Горохова тещу Любу з дев'ятирічним сином Серафимом. А ми з дружиною і донечкою Єлизаветою виїхали через добу, — пригадує Петро Фадейович. — Дорога до отчого дому

була незвично довгою. Ночували у чужих людей, аби водій і Лізенька, якій на Благовіщення виповнився рочок, хоч трохи відпочили.

ПІСЛЯ «ЗАЧАРОВАНОЇ ДЕСНИ» ПОЧУВ ВІД ПЕРЕСЕЛЕНКИ: «ЗНОВУ ХОЧЕТЬСЯ ЖИТИ!»

Ми зустрілися з Людмилою й Петром Панчуками в Горохові. На малій батьківщині зіркова сім'я не сидить склавши руки. Матуся пильнує діточок, а Петро Фадейович радує своєю творчістю містян і тих, кому вони дали прихисток від війни. Чи ж знав, коли їхав, що робитиме у вимушеній відпустці? Каже: тоді про це не думалося. Усвідомлював, що людям не до театру. Хоча наголосив, що, на його думку, треба жити «тут і зараз». Не випадково всі релігії світу вчать зосереджуватися на поточному моменті, а не на

розповідав про дві репетиції з головним спеціалістом відділу культури, земляком Василем Грибом.

А нещодавно Петро Панчук із радістю прийняв пропозицію начальника відділу культури Горохівської міської ради Олександра Шепшелея виступити у Горохові перед містянами і вимушеними переселенцями з різних регіонів. Міркував, що читатиме «Зачаровану Десну» Олександра Довженка, бо люди зараз мріють про спокій.

— Ви настільки все перевернули в душі, що знову хочеться жити, — дякувала знаменитості жінка-переселенка.

Тож, насолодившись першою частиною повісті, читання її вирішили продовжити.

НА ДІДОВОМУ ОБІЙСТІ СЕРАФІМКО ОСВОЮЄ ШКІЛЬНИЙ ПРЕДМЕТ «Я ДОСЛІДЖУЮ СВІТ»

Донедавна в лобачівській оселі Людмили й Петра Панчуків жили родичі, яким теж потрібно було оговтатися від війни. Тепер тут хазяйнують Серафимко з батьком. Хлопчикові дуже подобається гратися на подвір'ї, на горі та в садку, де цієї весни вже посадили шість фруктових дерев.

— Таким чином Серафимко освоєю шкільний предмет «Я досліджую світ», — радіє Панчук-старший і зізнається, що хоче повернутися на сцену, коли настане мир. Не заради слави, бо пам'ятає Шевченкове: «Слава, як дзвін. Прозвонить — і труни не купиш».

Поміж тим Петро Фадейович проводить онлайн-прослуховування юних обдаровань, котрі подали заявку на участь у конкурсі декламаторів поезій Тараса Шевченка, бо має за честь бути його головою. Каже: «Минув той час, коли людей заспокоювали. Тепер усім потрібно закачувати рукава й працювати на перемогу». ■

«На малій батьківщині зіркова сім'я не сидить склавши руки. Матуся пильнує діточок, а Петро Фадейович радує своєю творчістю містян і тих, кому вони дали прихисток від війни.»

тому, чого вже або ще немає. Однак ми чомусь цим бездумно нехтуємо.

Минуло два тижні, й актор зрозумів, що треба діяти. Дещо раніше мав задум здійснити з народним театральним колективом Горохівського НД «Промісвіта» постановку п'єси Івана Карпенка-Карого «Хазяїн», але там 16 ролей. «Знайти стільки аматорів наразі неможливо, тому зупинилися на «Мартиніві Борулі», — загорілися враз очі, коли

РЕКЛАМА

МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

Лікування без операції гіперплазії і аденом передміхурової залози, каміння в нирках, жовчному і сечовому міхурах БЕЗ БОЛЮ, ПРОКОЛУ, ЛАЗЕРА, КРОВІ

Німецькою фірмою v1 GmbH розроблено фізіотерапевтичне обладнання для пацієнтів, яким навіть малотравматична операція небажана. Проводиться значне зменшення обсягів простати при накладенні 6 акустичних частот для розсмоктування, наприклад обсяг падає від 60 до 35 см³.

Розсмоктуються аденоми, камені в нирках, жовчному міхурі. На наступний день пацієнт мочиться вже не 5–6, а 1–2 рази. Хворому призначається оригінальний натуропатичний комплекс. Протипоказання — наявність онкології.

ТІЛЬКИ З ГАРАНТІЄЮ І БЕЗ РЕЦИДИВІВ

Консультація 400 грн.
Гарвард Медікал, КІІВ
harvardmedical.com.ua
Луцьк, готель «Профспілковий»,
просп. Відродження, 24.

Вартість і запис за тел. 063-643-3094, ЗНИЖКА 50% для переселенців та військових знижка 70%

ТІЛЬКИ 1 ДЕНЬ 22 ТРАВНЯ о 8.00.

Самолікування шкодить вашому здоров'ю.
Ліцензія МОЗ № АЕ 638497 від 26.03.2015 р.

РЕКЛАМА

Печатки та штампи з реквізитами територіально відокремлених

безбалансових відділень (скорочено ТВБВ) філії Луганського обласного управління АТ «Ощадбанк» № 10012/026, № 10012/028, № 10012/029 вважати недійсними.

■ Редакційний щоденник

Російські «зомбі» харчуються не мізками, а іншою смердючою «стравою»

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу інтернет-новин «Газети Волинь» Олег КРИШТОФ

«**М**и хочемо захопити весь світ. Це бажання народу... Ми знищимо все! Або ви підкоритесь, або по-іншому не буде. Щоб вся планета стала росією», — мовив під час записаної розмови у відеочаті якийсь дурник з «великої і магічної». Можна було б подумати, що це виназок з іншої планети. Принаймні, російські ліберали твердять, що більшість «населення», всупереч фейковим соціопитуванням, війну не підтримує. Втім, спробуйте знайти схожі вислови в Україні, Польщі чи навіть в тоталітарній Білорусі. Якщо ж це і вдається, то доведеться добряче постаратися. А от щоб почути аналогічні тези від росіян, достатньо просто зайти в соцмережу «Тік-Ток» і потицяти на ролики з триколорами. Чимало українців переконані, що наші сусіди завжди такими були. Втім, градус ненависті в інфопросторі мордора сьогодні вчовевидь суттєво зріс. Мені цікаво, чому так сталося.

СПРАВА НЕ В КРОВІ

Нині в українських окопах пліч-о-пліч воюють представники різних національностей. Тут йдеться не лише про іноземний легіон, а й про бійців з українськими паспортами різного етнічного походження. Серед них є і чимало людей з російським корінням. Це природно, адже шовінізмом, імперіалізмом, і тим паче фашизмом, ти не народжуєшся, тебе формує оточення. Як доказ цьому, маємо тисячі українців, які переїхали в росію і стали настільки переконаними путіністами, що жодні аргументи близьких людей, які телефонують з розбомблених, рідних їм міст і сіл, не працюють.

Чимало політологів стверджують, що систему, яка дозволяє бункерному діду спиратися на підтримку «армії зомбі», він будував поступово.

«ТАКОВА, КАК ПУТІН, ПОЛНАВА СІЛ...»

Нинішній кремлівський диктатор прийшов до влади тоді,

За цими войовничими дідами плаче Гаазький трибунал.

коли більшість наших захисників, які зараз знищують його орків на полі бою, ще в дитсадок ходили — у 2000 році. На той час в РФ уже відбулися ліберальні реформи Касьянова, що стали плацдармом для економічного зростання. Якраз і наслідки цих перетворень тепер пропаганда приписує путіну, який начебто вивів країну з кризи 1990-х. Втім, ріст добробуту росіян на злам тисячоліть великою мірою був заслугою неависних їм лібералів. Іншою важливою обставиною, що супроводжу-

ПЕРША КРИВАВА РЕПЕТИЦІЯ БУЛА ВДАЛОЮ

Врешті кремлівському автократу було нескладно «призначити» своїм намісником абсолютно лояльного Дмитрія Медведєва, який за відсутності адекватних конкурентів набрав на виборах понад 70 відсотків голосів. Той грався в лібералізм й був прихильником сучасних технологій, втім саме він у 2008-му розв'язав проти Грузії 5-денну війну, окупувавши частину її території та створивши там фейкові республіки «Південна Осетія» і «Абхазія». Звісно, все це

«**Протягом перших двох термінів президент РФ давав по шапці всім, хто міг набрати будь-який вагомий політичний рейтинг і стати йому конкурентом.**»

вала закріплення в кремлі рядового клерка із ФСБ, стала Друга чеченська війна. Ще на посту прем'єра путін погрожував «мочити терористів в сортирі», і зрештою стер з лица землі Грозний, чим теж завоював симпатії простого народу, який бачив своє майбутнє у «сильній руці». До речі, на той час риторика путіна була доволі демократичною. Він навіть попереджав суспільство, що ця «сильна рука» при владі дуже швидко почне його душити. Втім, народ тішився ростом зарплат і не зважав на те, що система підгрибає під себе усі великі ЗМІ.

Протягом перших двох термінів президент РФ давав по шапці всім, хто міг набрати будь-який вагомий політичний рейтинг і стати йому конкурентом. Показово в цьому контексті була справа нафтової компанії «Юкос» — за ґрати потрапив її керівник Михайл Ходорковський.

відбувалося під чітким керівництвом путіна. Грузинський конфлікт тоді показав кремлю, що народ не проти пролити трохи крові своїх сусідів, які посміли колись відколотися від імперії.

Повернення владіміра путіна у президентське крісло у 2012 році супроводжувалося останніми насправді масовими вуличними протестами в РФ. Жодного відчутного результату мітингувальникам досягнути не вдалося, крім того, що у наступні роки будь-які акції опозиції влада розганяла ще до їх початку, а пропаганда ставила клеймо зрадника на всіх, хто спробував виступити проти режиму.

ЦЕ ТАК ЛЕГКО БУТИ «КРУТИМ РУССКИМ»

Ось на цьому відрізьку історії, як на мене, й з'явилася підґрунтя для формування не просто імперіалістичної, а відверто фашистської свідомості народних мас. На той час в економіці росії усе було не так добре, як

у ситі 2000-ні. Країна потрапила в «пастку середніх доходів». Цим поняттям економісти називають ситуацію, коли держава, досягнувши певного рівня розвитку, надовго застрягає на ньому. Крім того, апетити в населення, яке скуштувало благ цивілізації, вирости, а економіка не змогла відповісти на цей запит. У результаті влада почала активно годувати росіян ідеєю «великої держави». Ця страва не зразу засмакувала всім представникам середнього класу з москви та петербурга, а от жителям депресивних регіонів дуже сподобалася. Ще б пак, без цієї концепції ти просто невдаха, який мешкає в занедбаній квартирі, їздить розбитими дорогами, отримує мізерну зарплату. А от якщо послухати пропагандистів, то ти вже представник великого «руського міра», який має пишатися тим, що розмовляє на «руском язике», освячує раз на рік «кулічі» в православній церкві, має «дідів, які воювали», а ще нафтові доходи твоєї країни, що не встигли розікрасти, йдуть на виробництво смертоносних ракет, здатних знищити всю планету. І головне — для цього не потрібно нічого робити, можна не вчити свою ж мову, не дотримуватися жодних канонів релігії та й служба в армії для більшості була зовсім не обов'язковою. А щоб ніхто не сумнівався, що

твоя держава справді могутня, її незмінний лідер подарував тобі Крим, майстерно обставивши тих «недалеких і підступних хохлів». Пройшло кілька років, і ти далі замислюєшся над питанням, чому ж у такій чудовій країні шкільні туалети на вулиці, а твій «посьолок» досі негазифікований. Телевізор же відповідає, що всі проблеми «росіюшки» через хохлів, англосаксів і НАТО...

КАЯТИСЯ ЗОВСІМ НЕЛЕГКО

У тому всьому можна було б засумніватися, коли б ти вчора не захлинався від гордості за свою державу і її очільника. Бо виходить, що тоді ти був ошуканим дурнем. Ні, такі помилки люди визнають зовсім неохоче. Зауважте, що вони роками підтримували цей режим. А якщо нині визнати, що він кровожерливий і деспотичний, то доведеться і брати на себе певну відповідальність за його дії. Навряд чи народ у переважній більшості здатен на таке покавання.

Отож росіяни нині не бачать наляканих мародерів і душолюбів на фронтах російсько-української війни, бо шукають тільки ті «новини», які підтверджують їхній світогляд про «визволителів» і «другу армію в світі». Пропаганда ж активно забезпечує їх таким контентом.

Саме тому мене дратують українські політичні сили, які за голос на виборах пропонують тобі можливість пишатися якимись «скрепами». Не вірю, що в нас найближчим часом може повторитися російський сценарій зомбування суспільства, але навіть його маленькі елементи викликають неприязнь. ■

РЕКЛАМА

ЯК Я ДОЖИВ ДО 100 РОКІВ

Доброго дня! Мене звать Василь, мені 101 рік. Хочу поділитись, як не хворіти й довго жити.

Був далекий 1995 рік. Мій друг тоді мав великі проблеми зі здоров'ям: гіпертонія, болі в суглобах, діабет, тобто багато чого боліло, як і в багатьох людей. На той час йому було 63 роки. Він пив різні пігулки, витрачав на них чимало грошей. На деякий час йому ставало краще, а потім усе повторювалося. Якось прийшов він до мене, такий увесь у піднесеному настрої, в руках тримав книгу академіка Болотова. Потім розповів, що їде до нього на прийом, і запросив мене з собою. Я приєднався. І це був переломний момент у моєму житті. Досі дякую Богові за це.

Борис Васильович Болотов розповів, що всі наші хвороби — це наслідок порушення кислотно-лужного балансу в організмі: з часом шлункового соку стає менше, їжа перетравлюється гірше, гниє і отруює організм. Як цьому запобігти - пити бальзам, який він винайшов і виготовив власноруч. Дія його доволі проста: бальзам повністю повторює шлунковий сік. При вживанні організм очищується, зникають майже всі захворювання.

Вже через три дні після зустрічі з академіком, мій друг реально стрибав від щастя. Розповів, що в нього зникла тяжкість у шлунку, печія не турбує, з'явилася легкість у тілі. Минув ще місяць, і в нього нормалізувалися тиск та рівень цукру в крові.

Я ж, дивлячись на це все, і сам почав приймати бальзам. І моє життя набрало нових сенсів. Адже хвороби згубно впливають на нас, ми бачимо світ навкруги сірим і непривітним, а коли ти почуваєшся здоровим і сильним, життя стає щасливим і яскравим. Будьте здорові й щасливі! І не прогайте свій шанс!

Вартість дзвінків згідно тарифам оператора

УВАГА! Кожному замовнику — брошура Б. Болотова У ПОДАРУНОК.	500 ml 490 грн.	250 ml 320 грн.
--	---------------------------	---------------------------

замовляйте телефонами: (050) 271-28-88
або ЗАПИТУЙТЕ В АПТЕКАХ СВОГО МІСТА! **(067) 794-25-27**

НЕ Є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ. ПЕРЕД ВЖИВАННЯМ ПРОКОНСУЛЬТУЙТЕСЯ З ЛІКАРЕМ.

Вітаємо!

Гарний ювілей відзначатиме 15 травня житель міста Ківерці, лікар-методист КП «Ківерцівський ЦПМД» **Борис Олексійович ВОЛОШИН.**

Шановний імениннику, висловлюємо вдячність за працю, мудрість. Нехай вас оточують повага і любов, доброзичливість і милосердя, життєрадісність і шана людей.

Вам 75. Та хіба це літа,

Коли очі горять і душа молода.

Хай доля дарує вам доброго віку,

Щоб втіхи і радості було без ліку.

Хай вас обминають невдачі та грози,
Хай тільки від щастя з'являються сльози.

Міцного здоров'я — з роси і води,

Бадьорість і радість хай будуть завжди.

Ми вам посилаємо ці вдячні слова,

А Бог хай дарує вам многі літа!

З повагою
колектив комунального підприємства «Ківерцівський центр первинної медичної допомоги» Ківерцівської міської ради.

12 травня смарагдове весілля святкуватимуть дорогі батьки, найкращі дідусь і бабуся, турботливі прадідусь і прабабуся, жителі села Цміни на Маневиччині

Юхим Іванович
та

Марина Юріївна
МАКСИМЧУКИ.

Наші рідненькі! Ось уже 55 років ви тримаєте одне одного за руки, понад півстоліття вдвох зустрічаєте світанки і проводжаєте захід сонця. Щиро вітаємо і низько вам вклоняємося. Бажаємо міцного здоров'я, мирного неба і ще довгих-довгих років життя.

Ростили діток, пестили ви внуків,
Вам нині правнуки освітлюють буття.

І серце, сповнене любові і терпіння,

Даруєте ви нам усе життя.

Своєю мудрістю ви нас навчайте,

Порадами завжди допомагайте.

Здоров'я міцного хай Бог вам зішле,

Сили багато земля хай дає.

З повагою, любов'ю і вдячністю
діти, внуки, правнуки.

Пекло війни

Закінчення.
Початок на с. 2

Оксана КОВАЛЕНКО

«МОЮ СПІВРОБІТНИЦЮ РОЗСТРІЛЯЛИ З ЧОЛОВІКОМ, СИНОМ, БАТЬКАМИ І НЕ ДОЗВОЛИЛИ ПОХОВАТИ...»

У перших числах березня, ризикуючи життям, повернувся Наталин чоловік. Попри застереження тероборонівців, що в окуповану зону йдуть тільки божевільні, він зумів добратися до рідних. Наталя згадує, що у той час уже вони сиділи без зв'язку, без світла, води й газу:

— Його підвозили, але останні 15 кілометрів шов пішки. Коли хлопці з тероборони, які перевіряли в нього документи, дізналися, куди він, то були в шоці, бо ж всюди рашисти... Він все-таки пішов околицями. Казав, як сів перепочити на якійсь зупинці і роззирнувся — побачив страшну картину: навколо снаряди, полум'я, жакливі звуки. Чоловік казав, що спіймав себе на думці, що таке буває в кіно, але не в житті в наш час.

— Тоді ми і зв'язку зі світом не мали, і по вулиці вільно не могли рухатися. Був випадок, коли літня пара йшла по воду з тараю, а рашисти їхали на танку і вистрелили з автомата в їхній бік. Ті люди вбігли до нас такі перелякані (трохи чоловіку по шиї ковзнуло)! Уявити тільки! Чим вам заважають ці літні люди? Чим?! Потім ще до нас прибігло три сім'ї, які жили на початку містечка. Справді вбігли в підвал! Вони вирішили виїхати автівками, як стихло більш-менш. То їхні машини просто розстріляли, хоч і причепили плакат, що там будуть діти, й білу шматину виставили... Але рашистам на це начхати! Це ж демони! Одну жінку поранило осколком у ногу. Які ж вони були налякані! І це люди, які втекли зі Східної України, коли там почалася війна в 2014-му!.. А мою співробітницю, яка теж десь так їхала з чоловіком, сином і батьками, розстріляли. І на той час не дозволили поховати.

Наталя зітхає й збирається з силами. Щоб оповідати таке,

Фото з архіву пані Наталії.

Наталя каже, що польська громада на наш Великдень організувала для українських гостей свято багатше, аніж на свій.

«Стоїть із вовчим оскалом і керує людськими долями: «От ти будеш жити, а ти — ні»

треба мати неабияку мужність. Фактично це дозвіл самому собі «прокрутити недавно пережите жахиття» спочатку. Вона згадує, як евакуйовувалися з донечкою:

— Чоловік випадково побачив колону бусів із позначкою «Червоний Хрест», прибіг і каже: «Збирайся»... Сіли в тому, в чому на той момент були одягнені, якийсь пакунок схопили. Вже в автобусі я дізналася, що беруть тільки неповнолітніх дітей і мам. А тут ще сусіди кажуть, що це може бути й провокація. (Бо ті рашисти вже тоді таке виробляли — розстрілювали.) У цій колоні з нами їхали і з дитбудинку, і з пологового. Взяли і хлопчину важкопораненого, в нього не було ніяких документів, лікар вмовляв його забрати. Але він помер, на жаль, у водія на руках...

«ЯКБИ БУЛА ПЕРЕМОГА, ТО Й ПІШКИ БИ ЙШЛА З ПОЛЬЩІ В УКРАЇНУ!»

Наталя їхала в бусі рівненських волонтерів: батько із сином приїхали у Ворзель на свій страх і ризик, не знаючи дороги. Рятували людей, орієнтуючись по навігатору. Розповіли в дорозі, що на той час за вісім поїздок вивезли частину людей із Бучі, Ірпеня й Гостомеля. Наталя із вдячністю згадує того волонтера Петра, простого чоловіка, який вирішив, що хоч не військовий, та «на дивані лежати не буде». Жінка розповідає, що найстрашніше переживала, як проїжджали два рашистські блокпости:

— Стоять оці виродки, яким 20, максимум 25 років... І воно взяло автомат у руки — їде машина, на якій написано «Діти», а воно цілиться в неї. Просто в нього, знаєте, така гра! Стоїть

із тим вовчим оскалом! Очиська якогось демоняки! Ти думаєш: «Чого ти сюди прийшло?! Чому я маю все залишати і незрозуміло куди подітися?!» А він керує людськими долями: «От ти будеш жити, а ти — ні». Ти не знаєш, чи він тебе пропустить. Це дуже страшно, бо вони ж нелюди! Наших вісім

«Стоять оці виродки, яким 20, максимум 25 років... І воно взяло автомат у руки — їде машина, на якій написано «Діти», а воно цілиться в неї.»

бусів вони випустили, бо домовилися якось із ними, а за нами — колони (сотні) машин із дітками — я бачила. То як ми були в Рівному, вони тільки до Києва доїжджали. А відстань, щоб ви розуміли, лише 30 кілометрів! Їх не пускали, влашто-

ували якісь перестрілки.

На українській території вони справді зітхнули з полегшенням. Неймовірно вдячні, згадує Наталя, волонтерам у Білогірді, а також релігійній громаді в Рівному, які готували гарячі страви й надали ліжка для ночівлі... (На щастя, невдовзі після їхнього від'їзду з Ворзеля евакуювали усіх бажаючих. Тоді змогли вибратися і її чоловік із сином: у їхній пам'яті та дорого залишились страшними картинами розстріляних автівок з людьми). Наталя з дочкою думала, що в батьків у Луцьку вони зможуть прийти до тям. Але наступного дня після їхнього приїзду росіяни вдруге бомбили місцевий аеродром. Звуки вибухів, почорніле небо. Наталя каже, що тоді було враження, наче опинилися в тому ж, з якого ледь утекли:

— Дивлюся — бомби летять, та дитина тільки відійшла — і знову те саме! Отак ми прийняли рішення їхати далі... Потрапили в Польщу, зараз живемо в готелі з іншими українцями неподалік містечка Кельце.

Наталя знову гамує сльози — тепер уже від розчуження: вражена великодушністю поляків. Каже, вона ніколи не думала, що чужі люди можуть бути такими:

— Ми маємо тут усе: і гуманітарна допомога, й лікарі... Одна жінка так хотіла вертатися, але ж там усе спалено, то знайшли їй психолога, переконали ще потерпіти. Тобто все від щирого серця! А яке поляки нам влаштували велике свято на наш Великдень! Або ж продавчиня в магазині одягу запропонувала нам гроші. Казала: «Я хочу вам дати їх від себе! Купіть дітям щось». Таких прикладів багато! Хоча це не-

просто приймати: у своїй країні, в себе вдома я мала все, бо працювала!

— Дуже-дуже зараз тужу за Україною! Настільки хочеться додому! Якби вже повідомили, що перемога, то й пішки би йшла з Польщі до нас! ■

РЕКЛАМА

ПРОДАМ КИЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):
2, 2 м (кільце, кришка) – 2600 грн/шт.
1, 7 м (кільце, кришка) – 1750 грн/шт.
1, 2 м (кільце, кришка) – 1000 грн/шт.

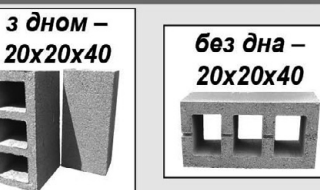
ТЕЛ. 050 67 42 465.

ІНКУБАТОРІЙ РЕАЛІЗОВУЄ

добові та підрощені курчата, каченята, гусенята, індичата:
— курчата (бройлер, іспанка, несучка);
— каченята (башкірка, благоварка, голубий фаворит, мулатка, чері веллі, пекінка);
— гусенята (легард, лінда);
— індичата БІГ6.

ТАКОЖ РЕАЛІЗУЄМО ДЛЯ ВСІХ ВИДІВ ТВАРИН ТА ПТИЦІ
готові корми (комбікорми), концентрати (старт, горюер, фініш), премікси ДБМВ, засоби для дезінфекції приміщень, лампи для обігріву, годівниці, поїлки, сухе молоко, жом, ветаптечки.
Тел.: 067 3629532, 066 4087776 (Людмила), 0678166915, 0664081404 (Інна), 0671196313, 0996278855 (Світлана), 0676348334, 0504887771 (Наталя), 0678098856 (Валентина).

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК

ОПАЛУБНИЙ БЛОК

20x10x40
20x12x40
20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303,
0961126064.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення):
балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.
Вироби з дерева на замовлення.
Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив та студенти Академії рекреаційних технологій і права висловлюють щирі співчуття рідним, близьким і друзям з приводу тяжкої та непоправної втрати — смерті чудової людини, заступника з організаційно-профорієнтаційної роботи, завідувача відділу з навчально-виховної та наукової роботи

Наталії Анатоліївни ПАХОЛЬЧУК.

Поділяємо ваше горе, сумуємо разом з вами, підтримуємо вас у годину скорботи. Ми завжди будемо пам'ятати Наталію Анатоліївну як чуйну і доброзичливу людину з гарним почуттям гумору. Невичерпна життєва енергія, любов до ближніх, відданість обраній справі, притаманні Наталії Анатоліївни, назавжди залишаться в наших серцях.

Світла та вічна пам'ять!

■ Увага, вікторина!

Юрій Щербак передбачив війну з росією ще у 2011 році

Щоправда, в його бомбезній трилогії «Час» («Час смертохристів: Міражі 2077 року» (2011), «Час Великої Гри. Фантоми 2079 року» (2022), «Час тирана. Прозріння 2084 року» (2014)) вона мала статись не зараз, а через пів століття

Грицько ГАРБУЗ

Саме із цих книг колишнього Надзвичайного Посла України у США, Канаді, Мексиці та Ізраїлі ми й підготували запитання, яке аж двічі оголошували. Давайте ще раз його нагадаємо:

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-4»

Укрутезній антиутопії, яка нині сприймається як реалістичний воєнний роман, в якій знаний і шанований багатьма із вас автор передбачив віроломний напад росії на Україну, головний герой вирушає на важливі

но — з часом, швидкістю і відстанню; екзотичними островами, виробом Фаберже, навіть із консервою, авторською «спіонереною» на Заході казкою про символ щастя чи «антикоктелем Молотова»...

Що за тварина знаходиться у гранатобузі?

На щастя, з другого разу ми такі отримали від вас відповідь — «Черепак» (згадаємо одним словом золотий ключик Буратіно з однойменної казки 1936 року, списаної росіянином Олексієм Толстим із «Пригод Піноккіо» (1883) італійця Карло

таких летючих «черепак», щоб трощити рашистів!). Проте розгадали завдання знову лише троє наших учасників. Тому, як і попереднього разу, ми вирішили жереба не тягнути, а зробити всіх трьох переможців туру волонтерами. Тобто по 100 гривень на рахунок наших Збройних сил буде перераховано від імені **Валентини П'ятигорик** із села Городок Камінь-Каширського району Волинської області (вдруге поспіть!), **Віти Бобко** із села Затурці Володимир-Волинського району Волині (теж вдруге поспіть!) і **Андрія Куяви** з міста Ковель Волинської області.

Переможцям — віват, а нам час шукати нових!

Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

закордонні перемовини на летючому транспорті, що отримав своє ім'я від тварини. Сама ж тварина асоціюється у нас із вогнем, хоч і не дракон, адже в деяких країнах виконувала роль канделябра; також із легендою про планету Земля; звіс-

Коллоді, а далі зачитуємо і Юрія Щербак: «Обидві кийські бойові «черепак», пофарбовані в темно-сірий з блакитним відтінком колір, з білими тризубами і бортовими номерами 001 та 002, летіли на висоті триста метрів...» От би зараз нам кілька

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-7»

Поглянувши на це фото, назвіть тварину, яка з ним асоціюється. Це не кажан.

Фото якої тварини знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 22 травня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

Читаймо Юрія Щербак і биймо путіна на всіх фронтах!

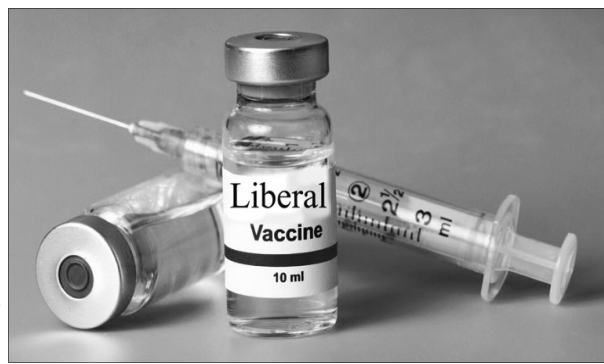

Фото із сайту bbc.com

■ Скуштуйте!

А вам смакує крем-суп?

Може, не всі про це пам'ятають, але ми усі без винятку їли таку страву в дитинстві. 😊 Справді, нам відварювали овочі, протирали через сито та додавали бульйон. Однак нині крем-суп — не просто перетерті овочі з бульйоном. Це, по суті, ресторанна страва, адже такі супи стають дедалі популярнішими, їх можна готувати не тільки в будні, а й на святковий стіл подати не соромно. До багатьох рецептів входять вершки, морепродукти, вина, для оздоблення використовують зелень, сухарики, шматочки овочів, натертий сир. Із такими супами люблять експериментувати кухарі зі світовим ім'ям. Може, і нам спробувати?

Фото menunedeli.ru.

молока, дрібка мускатного горіха, 25 г вершкового масла, сіль та перець — до смаку.

Приготування. Капусту розберіть на суцвіття, опустіть у киплячу воду на 1 хвилину і відцідіть. Цибулю поріжте півкільцями й обсмажте на вершковому маслі до м'якості. У каструлю влийте молоко, додайте цвітну капусту й цибулю, дрібку мускатного горіха, сіль та перець, доведіть до кипіння і варіть 10–12 хвилин на маленькому вогні. Перебийте суп занурювальним блендером до отримання однорідної маси і розлийте в тарілки.

ШВЕЙЦАРСЬКИЙ ІЗ ГРІНКАМИ ТА СИРОМ

У кожній країні є свій аромат. Україна пахне свіжоспеченим хлібом, часником, варениками та наваристим борщем. Угорщина — гуляшем, Німеччина — смаженими сосисками... А Швейцарія, звичайно, сиром!

Інгредієнти: 2 плавлені сирки, 2 л м'ясного бульйону, 500 мл вершків (20%), 100 г твердого сиру, 80 г вершкового масла, 4 скибочки білого хліба, 1 ч. л. кмину, сіль та перець — за смаком.

Приготування. Наріжте кубиками хліб і обсмажте на сковороді з вершковим маслом до золотавості. Поставте м'ясний бульйон на вогонь, додайте кмину. Доведіть до кипіння, зменшіть вогонь і поваріть ще 10 хвилин. За хвилину до готовності влийте в бульйон вершки, перемішайте і зніміть з плити. Обережно помішуючи, додайте дрібно натертий плавлений сир, посоліть та поперчіть за смаком. Розлийте в тарілки, додайте сухариків та посипте страву тертим твердим сиром.

ЦИБУЛЕВИЙ

Смачна й поживна перша страва з мінімуму продуктів. Кілька цибулин обов'язково знайдеться в кожному домі, тож такий рецепт виручить господиню в будь-який час

Інгредієнти: 1 кг цибулі, 800 мл овочевого бульйону, 2 ст. л. вершкового масла, 2 ст. л. борошна, 2 ст. л. білого вина, 6 ст. л. вершків, сіль, перець.

Приготування. Нарізану кубиками цибулю смажте на вершковому маслі до прозорості на невеликому вогні. Додати борошно, добре перемішати, розвести бульйоном та вином і варити 30 хвилин, після чого подрібнити до стану пюре за допомогою блендера. Покласти в суп-пюре вершки, сіль і перець, знову закип'ятити і зняти з вогню. Готовий суп прикрашають подрібненою зеленню, збитими вершками, сухарями або тертим сиром.

«ДЮБАРИ»

Авторство цього рецепта приписують Марі Жанні Дюбарі — фаворитці французького короля Людовика XV. Суп начебто мав сприяти висвітленню її шкіри, як було модно в ті часи. Чи був ефективним цей засіб, достеменно не відомо, проте французький суп із цвітної капусти досі дуже популярний

Інгредієнти: 1 цибулина, 1 головка цвітної капусти (500–600 г), 700–800 мл

:)) :)) :))

Ранок. Жінка будить чоловіка. Той з бодуна дивиться на неї очманілим поглядом. Жінка:

Анекдоти

— Хто вчора найголосніше кричав: «Зате буде що згадати!» Ну, давай... згадуй!

:)) :)) :))

Якби юнаки знали про дівчат те, що знають їхні матері, світ був би сповнений холостяками.

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Засновник: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкується на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94

Заступник	Політики
головного редактора Борох Сергій Іванович 77-07-70	Уліцький Василь Михайлович 72-38-94
Головний бухгалтер Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07	Економіки Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78
Відповідальний секретар Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02	Інформації Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32
Літературні редактори Харчук Олена Андріївна 72-38-94 Банада Олеся Андріївна 72-38-94	Відділ інтернет-новин Криштоф Олег Степанович 72-39-32
	Місцевого самоврядування і сільського життя Вітинська Аліна Степанівна 72-39-32

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Освіти і культури	Листів і зв'язків з читачами	Реклами	Приватних оголошень	Фотокореспондент
Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32	Федрицький Олег Володимирович 72-39-32	Влашинець Леся Степанівна (viber) 0971552622	Тимощук Руслана Борисівна 72-39-32	Філюк Олександр Миколайович 72-38-94

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. <http://a-print.com.ua>
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 564.

Мистецтво рятусь

Фото із сайту tsn.ua.

Респект команді Сергія Притули!

Картину Приймаченко продали за пів мільйона доларів

Робота «Квіти вирости коло четвертого блока» (на фото) відомої української художниці в жанрі наївного мистецтва Марії Приймаченко (1909–1997) пішла з молотка на благодійному аукціоні для Збройних сил України

Лія ЛІС

Його провів Благодійний фонд Сергія Притули — політика, шоумена та волонтера. Початкову ставку протягом торгів підняли в 100 разів! Стартова ціна лота становила 5 тисяч доларів. Загалом у торгах зареєструвалося 44 учасники. Переможцем став учасник із номером 35 — це українець, який живе за кордоном. Усі виручені кошти підуть на допомогу Збройним силам України.

— Пів мільйона доларів — це 2–3 комплекси безпілотних літальних апаратів, які будуть діяти в інтересах артилерійських бригад і палити ворога пачками. Або ж 25–40 уніфікованих машин «Дефендерів», на яких

їздитимуть наші військові і знищуватимуть окупантів, — розповів координатор фонду Притули Роман Сініцин.

Картину із сімейної колекції передав волонтер-водій фонду Сергія Притули, а в мирному житті колекціонер Ігор Паламарчук разом із дружиною, істориком мистецтва Дар'єю Добрян.

Саме це полотно обрали для продажу через символічну назву і зв'язок із подіями наступу російського війська на Київ. Росіяни рили окопи в радіоактивному Рудому лісі, розбомбили музей з картинами Приймаченко в Іванкові на Київщині. Родина художниці підтримала благодійний аукціон і відмовилася від роялті з продажу на користь армії.

Разом переможемо! ■

Завтра зустрінемо разом!

Гроші від газети «Волинь» пані Ніна витратить на смарагдове весілля батьків

Фото Сергія БОРОХА.

Тисячу гривень від редакції отримала в подарунок Ніна Кльок із села Цміни, що на Маневиччині, котра є не лише нашою постійною передплатницею, а й доставляє кореспонденцію односельчанам

Сергій БОРОХ

Ніна Юхимівна (на фото) понад тридцять років трудиться листоношею. Вона дипломований фахівець, закінчила Львівське училище зв'язку. Лише одного разу пошкодувала про свій вибір: декілька місяців пропрацювала продавцем у магазині і зрозуміла, що не вистачає їй того спілкування і турботи про людей, які звикли мати на пошті.

— Я ніколи раніше не надсилала своєї квитанції на розіграш. Завжди хотіла, щоб хтось із моїх передплатників отримав подарунок. Надсилала абонементи навіть без їхнього відома, — усміхається Ніна Юхимівна. — Неодноразово мама казала, що люди постійно виграють від газети «Волинь» призи, а я працюю стільки років на пошті і жодного разу нічого не отримала. (До речі, батьки

Нарешті у нашій акції фортуна усміхнулася і Ніні Кльок.

Ніни Кльок випишуть «Волинь» уже 55 років! — Авт.).

Оскільки передплатників «Волині» не один десяток тисяч, тому їй довелося чекати омріяного подарунка стільки років. А завітали ми до переможниці, як пізніше з'ясувалося, напередодні поважного ювілею спільного життя батьків. Ніна Юхимівна зауважила, що виграш від газети буде для них хорошим подарунком.

Ми також вітаємо шановане подружжя! Зичимо в добром здоров'ї і мирній країні читати газету «Волинь» в парі до 100 років! ■

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривень.

ПоглядТамара ТРОФИМЧУК,
відповідальний секретар газети «Волинь»

«Бабка з радянським прапором», якій росіяни ставили пам'ятники, тепер проклинає окупантів

Фото із сайту tsn.ua.

Разом із буквою зет та георгіївською стрічкою одним із символів путінської пропаганди і російської окупації стала літня жінка з України, яка вийшла до українських (!) військових із червоним прапором. Наші захисники зрозуміли, що пенсіонерка через свій поважний вік уже не може відрізнити ЗСУ від російських загарбників, і допомогли їй продуктами. Але в росії бабку почали вихвалити і навіть ставити їй пам'ятники

Червоні прапори, георгіївські стрічки та зігнані для святкування активісти МГЕР (Молодої гвардії «Єдиної росії») в Маріуполі — картинка для путіна про те, що «спецоперація» проходить успішно.

Ця історія насправді реальна і сталася вона під час звільнення одного з українських населених пунктів. Тоді до наших бійців вийшла мешканка села, у руках вона тримала радянський прапор. Пенсіонерка переплутала ЗСУ з російською армією і вітала їх з окупацією. «Ми вас дуже чекали. І молилися за вас і за путіна... весь народ», — заявляла жінка. Натомість українські військові з розумінням поставилися до її віку і дали продукти в обмін на прапор СРСР. Після цього бійці демонстративно пройшлися по радянському символу.

Відео швидко підхопили російські пропагандисти. Сюжети про «українську бабусю» почали показувати на багатьох каналах. Її називали «хороброю жінкою, яка не побоялася вийти до ЗСУ із радянським прапором». Пенсіонерка швидко стала символом «підтримки росії» у ворожій пропаганді, оскільки повторила їхні наративи про «діди воювали» та «утискають російську мову» (при тому, що український захисник розмовляв із жінкою російською).

У різних ворожих містах почали випускати газети з «бабусею», малювати її на стінах, робити скульптури. Банери з «прапороносною пенсіонеркою» загарбники вішали і на наших окупованих територіях. При цьому російські пропагандистські ЗМІ навіть не розібралися, що це за людина і звідки вона, — одні пишуть, що «з Донбасу», інші повідомляють, що «знайшлася у селі на Харківщині, за 12 км від кордону з росією». В окупованому Маріуполі загарбники

Фото із сайту glavred.net.

У російському Белгороді встановили пластиковий пам'ятник «українській бабусі з радянським прапором». Проте вже наступного дня скульптуру прибрали, тому місцеві жителі почали залазити на неї.

також у першу чергу поспішили звести страшний чорний пам'ятник «бабці з прапором радянського союзу».

Те, що в росії напівбожевільну людину зробили символом «спецоперації», має своє пояснення. Якщо хтось помітив, у рашистської армії за два місяці війни змінилися пріоритети. Якось непомітно

«Якось непомітно відійшли в бік «рускій мір, рускій флаг і рускій язык», а замість них назовні поліз совок.»

відійшли в бік «рускій мір, рускій флаг і рускій язык», а замість них назовні поліз совок. Червоні прапори, радянські нашивки, радянська ідеологія. Ностальгія за СРСР? Що в першу чергу роблять російські окупанти у захоплених містах? Ставлять на центральних площах демонтованого лєніна. От вам! Ви пам'ятники зносили, а ми їх повертаємо. Тим часом власне лєнін з рускім міром та триколом асоціюється слабо. Він абсолютно радянський символ.

А бабка і є бабка. Відрижка минулого, знак російського нашестя, героїня карикатур. «Яка перемога — такий і символ», — кажуть про це одні користувачі соцмереж. «Самі не жили і вам не дамо», — продовжують інші. Тепер в одному ряду з культом путіна, нової свастики Z стоїть і старече недоумство.

Коли верстався номер, стало відомо, що одіозною «бабкою з прапором» виявилася жителька Харківщини Ганна Іванова. Але тепер вона вже розкається в своєму вчинку і кляне російську армію, яка розбомбила її хату. ■

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області),

60312 (для читачів Рівненської області),

60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть
про акцію сусідам!